

Değerli Dostum Ender

Yaşadığımız şu korkunç çağ için "tarih öncesi köpekler havlıyordu" tabirini kullanmıştı Cemal Süreya. Her gün birimizin kardeşi, eşi,oğlu,annesi,dostu ateşli silahlar sonucu ölürken/öldürülürken biz geride kalanlara "bir acıya kiracı" olmaktan başka bir şey düşmemesi ne acı değil mi?

Düşünüyorum da sevgili dostum, boş bir mermi kovanına bu kadar barutu, kanı ve ölümü sığdıran adam,o kovanın içine bin bir doğa kokusunu,renkleri ve tohumlarını yerleştirebilseydi çiçeklerin hepimiz gerçekten mutluluğun o katıksız halini bulabilirdik belki de...Belki de hala senle bir yerlerde oturuyor okuduğumuz yeni bir kitabı,izlediğimiz yeni bir filmi ve paramız olmasa da gitmeye o uzak şehirleri,ülkeleri düşünüyor,tartışıyor olacaktık.

Dostum sana bu mektubu içinden hiç geçmediğim bir zamanda yazmak isterdim. Mesela Çinlilerin barutu henüz yalnızca şenliklerde eğlenmek için, parıltıları için kullandığı milattan önceki bir tarihte. Ya da her yıl adına "Barış Ödülü" verilen Alfred Nobel'in icat ettiği dinamiti geliştirmek adına yaptığı sayısız deneylerinden birinde,1864'te kardeşi Emily'i de kaybetmeden önce.Hayır hayır bu mektubu sana 5 Ağustos 1945' ten önce yazmak isterdim.Henüz Hiroşima ve sonrasında Nagazaki' de yüz binlerce insanın paramparça edilmediği o yaz sabahında çocuklar peşi sıra şen dolaşırken çayırırlarında ve sokaklarında.

Dostum senle aydınlık bir gelecek adına çocukların gülüşleriyle kuşanmış birer Don Kişot'tuk aslında. İşimiz hiç bitmez hep yapacak bir şeylerimizin olduğunu/olması gerektiğini düşünürdük. Bu yüzden senle tanıştığımız günün akşamında ikimize şu dizeleri uygun bulup paylaşmıştım senle;

Biz yangında koşuyu kaybeden atlarız

.....

Biz koşu bittikten sonra da koşan atlarız.

Hiç beklemediğim bir zamanda ve hiçbir zaman beklemeyeceğim bir şekilde aramızdan ayrılmak istemeni iki buçuk yıldır düşünüyorum hep. Düşünüyorum da ölmenin, öldürmenin bu kadar basit ve hızlı bir aracı olmasaydı silahlar ve kurşunlar hiç şüphe yok ki senle hala bir yerlerde oturup çaylarımızı içiyor ve keyifli bir sohbete bir bahar manzarası fotoğrafı gibi duran gülüşünü ekliyor olacaktın...

Senle paylaşmak istediğim o kadar çok şey var ki güzel insan.Bazen insan yoruluyor "insan" olmaktan,acıyı taşımak zor geliyor kimi zaman.Sen gitmeden önce Enes gitmişti.Şimdi de "Mutlu" gitmek istiyor.Mutlu ile çok olmadı tanışalı.Yaşam dolu,güldüğünde bütün güzel şiirler aklına gelir.Ki onun gülmeye hepimizden daha çok ihtiyacı var dostum.Yakalandığı amansız hastalıktan bir türlü kurtulamadı ve bu yüzden geçen yıl hiç öğrencilerine,çocuklara ders anlatamadı,onların yaramazlıklarına gülemedi.En son konuştuğumuzda ölmek istediğini söyledi.Buz kesildi bedenim...Ah,bir insanın kendinden gitmek istemesi ne acı şey Ender'im.Aklıma sen geldin,Enes geldi...Oysa adı gibi hep mutlu olması ve ağız dolusu gülmesi gerekiyor...İçim acıdı dost.Tırnak etlerimi sıktım,kanatmak istedim acısını anlamak için ama yok olmuyor.Ölüm ölmeli,insan yaşamalı,silahları,kurşunları eritip çocukları okyanuslara taşıyacak gemiler yapılmalı ondan.Havai fişeklerde yasaklanmalı.Varsın gözlerimiz birkaç saniye kamaşmasın varsın gökyüzünü yapay bir parıltı kaplamasın.Olmasın ki kuşlarda ölmesin,ürkmesin.Yerine gökyüzünde hep rengarenk balonlar olsun.

İki yıldır yollardayım dostum. Uzak köylerine yürüdüm ülkemin, çocuklara sarılıyorum. Senle aydınlık bir gelecek için savaştığımız gibi, kimsenin ölmemesi hep yaşaması, gülmesi için en başta çocuklar için bu serüvene atıldım.Şu ana kadar bin elli yedi çocuğun gülüşünü heybeme topladım,fotoğraflarını çektim.Onları da bu mektuba ekliyorum sen seversin diye.

Ah dostum ah... Yel değirmenleriyle tek başına mücadele etmek zor geliyor bazen.Sen de olsaydın...Oysa ne güzel demişti Edip abi;

Ahmet abi, güzelim, bir mendil niye kanar
Dil değil, tırnak değil niye kanar...

O güzelim işlemeli mendillerimiz artık gözyaşıyla,kanla kirlenmesin dostum.Sadece halayda dursun ellerimizde,havalansın yaşam bu kadar değerliyen.Ölüm ölsün,silah ölsün,"insan" yaşasın....

Selam ile...